

РЕШЕНИЕ

№ 6148

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5595** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, чрез главен юрк. Д. срещу Решение № 2039 от 02.05.2023 г. по АНД № 372/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 22 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-4332-018852 от 20.09.2022 г., издадено от началник група в СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на К. Б. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Касторът счита, че неправилно въззивният съд е приел, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Изтъква се, че законът не вменява задължение за уведомление на собственика на превозното средство за служебно прекратяване на регистрацията му в случаите на чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Счита, че НП е издадено при точно прилагане на материалния закон, както и че

водачът на автомобила е следвало да провери всички документи на автомобила и да установи, че автомобилът не е регистриран на лицето, от което я е взел. Моли съда за отмяна на въззивното решение, а НП да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции и прави възражение за прекомерност при евентуално претендирано от ответника адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание, касаторът, редовно призован не се явява и не се представлява. Ответникът по касация - К. Б. Б. се представлява от адв. Ш., която оспорва жалбата и моли за потвърждаване на съдебното решение. Представя писмени бележки и претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

СРС приел за установено, че на 18.05.2022 г. от служители на ОПП-СДВР била извършена служебна проверка на лек автомобил марка „Рено“, модел „К.“, с регистрационен номер СА 0834 ТХ, при която установили, че процесното МПС е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Полицейски инспектор Д. в при ОПП - СДВР съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № АД201680 против водача на автомобила - К. Б. Б.

С оглед на така направените констатации, материалите по преписката са изпратени на СРП, с мнение за наличие на данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК от водача на автомобила.

С постановление от 26.08.2022 г. на СРП е постановен отказ за образуване на досъдебно производство по пр. пр. № 34933/2022 г. по описа на СРП, поради липса на осъществен състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, поради това, че не следва служебното прекратяване на регистрацията, при което е налична информация за договор за продажба на моторното превозно средство, за стария и за новия му собственик, да се приравнява на нерегистриране на моторно превозно средство по надлежния ред по смисъла на чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 от НК. С оглед на което е постановено да се изпрати препис от постановлението на началника на ОПП - СДВР - за извършване на преценка за реализиране на административнонаказателната отговорност на дееча.

На основание постановлението на СРП и събраните по преписката материали, компетентно длъжностно лице: началник Група в СДВР, ОПП - СДВР, издало процесното НП, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП наложил на К. Б. Б., в качеството му на водач на МПС, собственост на „Сожелиз България“ ЕООД административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. .

Наказващият орган посочил, че НП е издадено на основание ППРНП № 34933/22/-29.08.2022 г. по описа на СРП, както и че на основание Наредба № 13-2539 от 17.12.2012 г. на МВР на водача се отнемат общо 10 контролни точки.

СРС е приел, че обжалваното НП е издадено от материално компетентни лица по смисъла на закона, както и че АУАН и НП са съставени в предвидените в срокове по чл. 34 от ЗАНН. За да отмени НП съдът е приел, че К. Б. Б. не е осъществил състава на нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП, доколкото липсва субективния елемент – вина.

Решението на районния съд е правилно.

Настоящият касационен състав намира съдебното решение за съобразено с материалния закон. При постановяването му съдът пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи. В изпълнение на задълженията си и на принципа за служебното начало въззивният съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор.

Нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба, в случая СДВР, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца, съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния ИАА за deregистрация на МПС на адресата му, води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрация, а още по-малко на водача на автомобила, който не е собственик, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че водачът е следвало да провери всички документи на автомобила и да се увери, че управляваният от него автомобил отговаря на изискванията на закона. Ред за проверка относно активната регистрация на пътните превозни средства и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик или ползвател, не съществува (в този смисъл – ТП № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС). Доказателство за надлежна регистрация на МПС за всеки един водач (извън собственика след изричното му уведомяване от КАТ за deregистрацията) е свидетелството за регистрация на МПС, което му е предоставено преди управлението. Следователно в случая Ч. П. П. не е разполагала към 18.04.2019 г. и не разполага понастоящем с никаква възможност да знае или да предполага за прекратената регистрация на автомобила, който не е и негова собственост, още повече – да знае точната дата, на която това е станало.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и заявена претенция, на основание чл. 63д, ал.1 от ЗАНН на ответника по касация следва да се присъдят направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност от страна на ответника на претендирания размер от 500 лв. се явява основателно и същият следва да бъде съобразен с разпоредбата на чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и с фактическата и правна сложност на делото, като бъде редуциран до сумата от 400 лв. По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2039 от 02.05.2023 г. по АНД № 372/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22 състав.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Б. Б., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 400 (четиристотин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.